ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

26. října 2006 *

Ve věci C-36/05,

jejímž předmětem je žaloba pro nesplnění povinnosti na základě článku 226 ES, podaná dne 31. ledna 2005,

Komise Evropských společenství, zastoupená R. Vidal Puigem a W. Wilsem, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalobkyně,

proti

Španělskému království, zastoupenému I. del Cuvillo Contrerasem, jako zmocněncem, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalovanému,

* Jednací jazyk: španělština.

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení A. Rosas, předseda senátu, A. Borg Barthet a J. Malenovský (zpravodaj), soudci,

generální advokátka: E. Sharpston,
vedoucí soudní kanceláře: R. Grass,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 29. června 2006,

vydává tento

Rozsudek

1 Svou žalobou se Komise Evropských společenství domáhá, aby Soudní dvůr určil, že Španělské království tím, že vyjímá z povinnosti zaplacení autorské odměny za veřejné půjčování téměř všechny, pokud ne zcela všechny, kategorie zařízení zabývajících se veřejným půjčováním děl chráněných autorským právem, nesplnilo

povinnosti, které pro něj vyplývají z článků 1 a 5 směrnice Rady 92/100/EHS ze dne 19. listopadu 1992 o právu na pronájem a půjčování a o některých právech v oblasti duševního vlastnictví souvisejících s autorským právem (Úř. věst. L 346, s. 61; Zvl. vyd. 17/01, s. 120, dále jen „směrnice").

Právní rámec

Právní úprava Společenství

2 Sedmý bod odůvodnění směrnice zní takto:

„vzhledem k tomu, že pokračování v tvůrčí a umělecké práci autorů a výkonných umělců vyžaduje, aby tyto osoby pobíraly odpovídající příjmy a že investice jsou zejména v případě výroby zvukových záznamů a filmů obzvláště vysoké a riskantní; že pouze náležitá právní ochrana nositelů těchto práv může být účinnou zárukou možnosti získat uvedený příjem a návratnosti zmíněné investice."

3 Článek 1 směrnice uvádí:

„1. V souladu s ustanoveními této kapitoly stanoví členské státy s výhradou článku 5 právo udělit svolení nebo zakázat pronájem a půjčování původních děl a jejich rozmnoženin chráněných autorským právem, jakož i ostatních předmětů uvedených v čl. 2 odst. 1.

2. Pro účely této směrnice se ‚pronájmem' rozumí zpřístupnění za účelem užívání na omezenou dobu, spojené s přímým či nepřímým hospodářským nebo obchodním prospěchem.

3. Pro účely této směrnice se ‚půjčováním' rozumí zpřístupňování za účelem užívání na omezenou dobu, které není spojeno s přímým ani nepřímým hospodářským nebo obchodním prospěchem, pokud je uskutečňuje veřejně přístupné zařízení.

4. Práva uvedená v odstavci 1 se nevyčerpají prodejem ani jakýmkoliv jiným rozšiřováním původních děl nebo jejich rozmnoženin chráněných autorským právem nebo jiných předmětů uvedených v čl. 2 odst. 1."

4 Článek 5 odst. 1 až 3 směrnice stanoví:

„1. Členské státy mohou stanovit výjimku z výlučného práva uvedeného v článku 1, pokud jde o veřejné půjčování, za podmínky, že alespoň autoři obdrží odměnu za půjčování. Členské státy mohou stanovit tuto odměnu s ohledem na své kulturně politické cíle.

2. Pokud členské státy nevztahují výlučné právo na půjčování uvedené v článku 1 na zvukové záznamy, filmy a počítačové programy, zavedou alespoň odměnu pro autory.

3. Členské státy mohou vyjmout určité kategorie zařízení z placení odměny podle odstavců 1 a 2."

Vnitrostátní právní úprava

5 Směrnice byla provedena do španělského právního řádu zákonem č. 43/1994 ze dne 30. prosince 1994 o právu na pronájem a půjčování a o některých právech v oblasti duševního vlastnictví souvisejících s autorským právem (BOE č. 313 ze dne 31. prosince 1994, s. 39504). Tento zákon byl změněn královským nařízením s mocí zákona 1/1996 ze dne 12. dubna 1996 o schválení přepracovaného znění zákona o duševním vlastnictví (BOE č. 97 ze dne 22. dubna 1996, s. 14369, dále jen „nařízení s mocí zákona").

6 Podle článku 17 nařízení s mocí zákona:

„Autor vykonává výlučně práva na využívání svého díla jakýmkoliv způsobem a zejména práva na rozmnožování a rozšiřování, sdělování veřejnosti a zpracování, která nemohou být vykonávána bez jeho svolení, s výjimkou případů stanovených tímto nařízením."

7 Článek 19 nařízení s mocí zákona zní takto:

„1. Výraz ‚rozšiřování' označuje zpřístupnění původního díla nebo jeho rozmnoženin veřejnosti prodejem, pronájmem, půjčováním nebo jiným prostředkem.

[...]

3. Výraz ‚pronájem' označuje zpřístupnění původního díla nebo jeho rozmnoženin za účelem užívání na omezenou dobu, spojené s přímým či nepřímým hospodářským nebo obchodním prospěchem.

Z pojmu ‚pronájem' je vyloučeno zpřístupnění pro výstavní účely, sdělování veřejnosti vycházející ze zvukových záznamů nebo audiovizuálních záznamů, včetně těch ve formě výňatků, jakož i zpřístupnění provedené za účelem konzultace *in situ*.

4. Výraz ‚půjčování' označuje zpřístupňování za účelem užívání na omezenou dobu, které není spojeno s přímým ani nepřímým hospodářským nebo obchodním prospěchem, pokud je uskutečňuje veřejně přístupné zařízení.

Rozumí se, že neexistuje přímý nebo nepřímý hospodářský nebo obchodní prospěch, pokud při půjčování prováděném veřejně přístupným zařízením za úplatu nepřesahuje výše této úplaty částku nezbytnou na pokrytí provozních nákladů daného zařízení.

Z pojmu půjčování jsou vyloučeny operace uvedené v druhém pododstavci odstavce 3 výše, a operace, které jsou uskutečňované mezi veřejně přístupnými zařízeními."

8 Výlučné právo na půjčování udělené autorům články 17 a 19 nařízení s mocí zákona, je předmětem následujícího vynětí, které je uvedeno v čl. 37 odst. 2 nařízení s mocí zákona:

„[...] muzea, archivy, knihovny, dokumentační střediska, fonotéky nebo filmotéky, které jsou veřejné nebo náleží k neziskovým kulturním, vědeckým nebo vzdělávacím

institucím obecného zájmu nebo školní zařízení zahrnutá do španělského vzdělávacího systému, nežádají nositele práv o svolení, ani jim neplatí odměnu za půjčování, která uskutečňují."

Postup před zahájením soudního řízení

9 Dne 24. dubna 2003 Komise požádala Španělské království, aby jí poskytlo informace týkající se provedení článků 1, 2 a 5 směrnice. Španělské království odpovědělo dopisem ze dne 1. července 2003.

10 V souladu s postupem upraveným čl. 226 prvním pododstavcem ES Komise zaslala Španělskému království dne 19. prosince 2003 výzvu dopisem, ve kterém ho vyzvala k přijetí opatření nezbytných k dosažení souladu se směrnicí. Své vyjádření předložil uvedený členský stát dne 19. března 2004.

11 Komise, majíc za to, že tato vysvětlení nebyla dostatečná, zaslala dne 9. července 2004 Španělskému království odůvodněné stanovisko, jímž ho vyzvala k přijetí opatření nezbytných k tomu, aby vyhovělo tomuto stanovisku ve lhůtě dvou měsíců od jeho oznámení.

12 V odpověď na výše uvedené odůvodněné stanovisko zaslalo Španělské království dne 13. září 2004 Komisi zprávu vypracovanou ministerstvem kultury, v níž jsou jednak znovu opakovány argumenty vznesené španělskými orgány v dopise obsahujícím odpověď na výzvu a jednak je uplatňován „nedostatek dostupných rozpočtových zdrojů".

13 Vzhledem k tomu, že Komisi argumenty, na kterých byl založen postoj Španělského království, nepřesvědčily, rozhodla se podat tuto žalobu.

K žalobě

Argumentace účastníků řízení

14 Podle Komise z čl. 37 odst. 2 nařízení s mocí zákona vyplývá, že povinnost zaplatit autorům odměnu za půjčování jejich děl, jež nebylo předmětem svolení nositele práv, je tak omezena, že je namístě pochybovat o tom, že by mohla mít jakékoliv praktické použití. Rozlišování, které je prováděno mezi „zařízením", které se zabývá půjčováním a „institucí", která toto zařízení kontroluje, je ve skutečnosti nadmíru formalistické. Rozlišování totiž činí autorskou odměnu závislou na právní formě, kterou si zvolí subjekt zabývající se půjčováním, což umožňuje povinnost zaplacení odměny velice snadno obejít.

15 Ve skutečnosti se tato povinnost neuplatní, jestliže subjekty, které se zabývají půjčováním náleží k veřejným institucím, zařízením zahrnutým do španělského vzdělávacího systému nebo také k soukromým neziskovým „kulturním, vědeckým nebo vzdělávacím" institucím „obecného zájmu".

16 Povinnost zaplacení odměny se tudíž uplatní již pouze ve dvou případech. Prvním případem je případ, kdy zařízení, které se zabývá půjčováním je soukromou ziskovou institucí. Půjčování uskutečňovaná „za účelem dosažení zisku" přitom nejsou pro účely směrnice považována za „půjčování", ale za „pronájmy". Mimoto je v praxi málo pravděpodobné, aby zisková instituce uskutečňovala půjčování bezplatně. Druhým případem je případ, kdy je uvedené zařízení soukromou neziskovou

institucí, která ale není „kulturní, vědeckou nebo vzdělávací" institucí „obecného zájmu". Rovněž v tomto případě si lze obtížně představit, aby muzea, knihovny, fonotéky, filmotéky nebo jakékoli jiné zařízení, které uskutečňuje nezisková veřejná půjčování, nemohly být považovány za „kulturní, vědecké nebo vzdělávací" instituce „obecného zájmu".

17 Je-li tedy pravda, že nařízení s mocí zákona v projednávaném případě umožňuje formálně rozlišovat mezi jednotlivými kategoriemi zařízení, toto rozlišení nicméně nelze považovat za platné, neboť má stejný účinek jako neexistence jakéhokoli rozlišování a vede k osvobození všech půjčování od povinnosti zaplacení odměny.

18 Mimoto je nutné čl. 5 odst. 3 směrnice, jakožto výjimku z povinnosti zaplacení odměny stanovené v odstavci 1 tohoto článku, vykládat restriktivně. Z toho vyplývá, že pokud by nebyl přikládán žádný význam přídavnému jménu „určité", použitému ve výrazu „určité kategorie zařízení", vedlo by to k tomu, že by povinnost zaplacení odměny byla zbavena veškerého užitečného účinku a byl by podán takový výklad odstavce 3, který by byl v rozporu s cílem směrnice. Mimoto sice platí, že odstavec 3 ponechává členským státům za účelem vymezení kategorií zařízení vyňatých z povinnosti zaplacení odměny značný prostor pro uvážení, avšak „výjimka" použitelná na všechna nebo téměř všechna zařízení by se stala obecným pravidlem.

19 Mimoto odměny, které získají autoři by měly vynahrazovat jejich tvůrčí úsilí. Z toho vyplývá, že nedostatek platby nebo platba natolik nízká, že je zjevně nepřiměřená pro vynahrazení takového tvůrčího úsilí, tedy nemohou být považovány za „odměnu" v pravém slova smyslu tohoto výrazu.

20 Španělské království má v rámci své obrany především za to, že není správné kvalifikovat oblast použití povinnosti zaplacení autorské odměny, kterou stanoví španělské právní předpisy, jako „obzvlášť omezenou", neboť Komise staví nesprávně na roveň „zařízení" a „instituce". Ve skutečnosti je neziskovost podmínkou, která by se měla použít nikoliv na zařízení samotné, ale na instituci, která nad tímto zařízením vykonává kontrolu. Jsou-li instituce kladeny na roveň zařízením, vede to k nejasnostem, neboť to vyvolává dojem, že ziskovost a obecný zájem se musejí vztahovat na zařízení, a nikoliv na instituci, která nad ním vykonává kontrolu. Za těchto podmínek je oblast použití uvedené povinnosti, jež je Komisí kvalifikována jako obzvlášť omezená, širší. Mimoto je velmi běžné, že soukromé společnosti vykonávají patronátní nebo mecenášské činnosti tak, že provádějí veřejné bezúplatné půjčování děl a nic nebrání tomu, aby instituce, které jsou vlastníky těchto zařízení, platily odměnu autorům, kteří o to požádají.

21 Španělské království dále tvrdí, že žádný článek směrnice neposkytuje informace nebo výkladová kritéria, pokud jde o vzájemný rozsah působnosti, kterou mohou nabýt obecné pravidlo autorské odměny, jakož i vynětí z placení této odměny. Komise, která nese důkazní břemeno, tak neprokázala, že rozsah vynětí z platby odměny autorům za půjčení jejich děl měl za následek nedostatečnost příjmů k újmě autorům, kterážto by byla takové povahy, že by jim zabránila v možnosti realizovat novou tvorbu. Komise mimoto neprokázala a dokonce ani netvrdí, že by toto vynětí ovlivnilo uskutečnění vnitřního trhu.

22 Na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, která hodlá bez právního základu omezit možnost přiznanou členským státům vyjmout určité kategorie zařízení nebo i všechna tato zařízení, uděluje směrnice uvedeným členským státům širokou posuzovací pravomoc, která jim umožňuje omezit povinnost zaplacení odměny nebo ji i zbavit účinnosti v rozsahu nezbytném pro dosažení kulturně-politických cílů, které si samy stanovily, přičemž toto je prioritní požadavek, který převažuje nad požadavkem směřujícím k zajištění dostatečných příjmů ve prospěch autorů. Prohlášení Komise v její zprávě Radě Evropské unie, Evropskému parlamentu jakož i Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru o právu na veřejné půjčování

v Evropské unii ze dne 12. září 2002 [KOM(2002) 502 konečná, dále jen „zpráva z roku 2002 o právu na veřejné půjčování"] tento výklad potvrzuje. Komise totiž v tomto dokumentu tvrdí, že „za určitých podmínek [článek 5] členské státy opravňuje k tomu, aby nahradily výlučná práva právem na odměnu, nebo dokonce aby nestanovily žádnou odměnu".

23 Španělské království konečně uplatňuje, že výraz „určité kategorie zařízení" neodkazuje na jejich množství, počet nebo význam, ale znamená bez rozdílu odlišné, rozlišené nebo vymezené kategorie zařízení. Z toho vyplývá, že výklad čl. 5 odst. 3 směrnice zastávaný Komisí neodpovídá skutečnému významu uvedeného výrazu.

Závěry Soudního dvora

24 Touto žalobou pro nesplnění povinnosti Komise v podstatě vznáší otázku týkající se dosahu, který je třeba propůjčit ustanovením čl. 5 odst. 3 směrnice, podle kterých mohou členské státy vyjmout „určité kategorie zařízení" z placení odměny stanovené v odstavci 1 téhož článku.

25 Podle ustálené judikatury je pro výklad ustanovení práva Společenství namístě vzít do úvahy nejen jeho znění, ale zároveň kontext, ve kterém se nachází, a cíle sledované právní úpravou, jejíž je součástí (viz zejména rozsudky ze dne 18. května 2000, KVS International, C-301/98, Recueil, s. I-3583, bod 21, a ze dne 19. září 2000, Německo v. Komise, C-156/98, Recueil, s. I-6857, bod 50).

26 S ohledem na hlavní cíl směrnice, jak konkrétněji vyplývá ze sedmého bodu jejího odůvodnění, je jejím účelem zaručit odpovídající příjem autorům a výkonným umělcům a umožnit návratnost obzvláště vysokých a riskantních investic, které vyžaduje zejména výroba zvukových záznamů a filmů (rozsudky ze dne 28. dubna 1998, Metronome Musik, C-200/96, Recueil, s. I-1953, bod 22, a ze dne 6. července 2006, Komise v. Portugalsko, C-53/05, Sb. rozh. s. I-6215, bod 24).

27 Vynětí téměř všech, nebo dokonce úplně všech kategorií zařízení, která se zabývají takovým půjčováním, z povinnosti nařízené v čl. 5 odst. 1 směrnice by připravilo autory o odměnu, která jim umožňuje zajistit návratnost jejich investic, což by mělo rovněž dopad na tvorbu nových děl (viz výše uvedené rozsudky Metronome Musik, bod 24, a Komise v. Portugalsko, bod 25). Za těchto podmínek je provedení směrnice, které znamená osvobození pro téměř všechny, nebo dokonce úplně všechny kategorie zařízení, v rozporu s hlavním cílem této směrnice.

28 Španělské království v tomto ohledu nicméně tvrdí, že kulturně-politický cíl má přednost před cílem směřujícím k zajištění odpovídajícího příjmu autorům. Volnost přiznaná členským státům směrnicí jim tak prý umožňuje, aby autorům přiznaly pouze velmi omezenou, symbolickou, nebo dokonce vůbec žádnou odměnu. Zpráva z roku 2002 o právu na veřejné půjčování má mimoto tento výklad potvrzovat.

29 Podpora kultury je jistě cílem obecného zájmu, který umožňuje vyjmout na základě čl. 5 odst. 3 směrnice určitá zařízení veřejného půjčování z povinnosti zaplacení odměny. Nicméně ochrana nositelů práv za účelem zajistit jim pobírání přiměřeného příjmu je rovněž zvláštním cílem téže směrnice, jak to výslovně upřesňuje její sedmý bod odůvodnění. Právě pro zachování tohoto práva na odměnu zákonodárce Společenství zamýšlel omezit rozsah výjimky tím, že od vnitrostátních orgánů vyžaduje, aby z uvedené povinnosti vyňaly pouze určité kategorie zařízení.

30 Mimoto je výklad směrnice, založený na jejím hlavním cíli, tak jak vyplývá z bodu 26 tohoto rozsudku, potvrzen i samotným zněním uvedeného čl. 5 odst. 3 směrnice, což je ustanovení, které se týká pouze „určitých kategorií zařízení". Zákonodárce Společenství tedy nezamýšlel umožnit členským státům vyjmout z placení odměny stanovené v odstavci 1 téhož článku téměř všechny nebo dokonce úplně všechny kategorie zařízení (výše uvedený rozsudek Komise v. Portugalsko, bod 21).

31 Mimoto směrnice podle svého čl. 5 odst. 3 ve skutečnosti umožňuje členským státům odchýlit se, pokud se jedná o veřejné půjčování, od obecné povinnosti placení autorské odměny uvedené v odstavci 1 téhož článku. Přitom podle ustálené judikatury musejí ustanovení směrnice odchylující se od obecné zásady zavedené toutéž směrnicí podléhat restriktivnímu výkladu (rozsudky ze dne 29. dubna 2004, Kapper, C-476/01, Recueil, s. I-5205, bod 72, a výše uvedený rozsudek Komise v. Portugalsko, bod 22).

32 Z výše uvedeného vyplývá, na rozdíl od toho, co tvrdí Španělské království, a jak vyplývá z bodu 30 tohoto rozsudku, že výraz „určité kategorie zařízení", který je uveden ve výše zmíněném čl. 5 odst. 3, musí být chápán tak, že odkazuje na pojem množstevní povahy. Z uvedené povinnosti tak lze vyjmout pouze omezený počet kategorií zařízení, která jsou potenciálně povinna platit odměnu na základě odstavce 1 téhož článku,.

33 Konečně je nutné připomenout, že pokud v určité směrnici nejsou dána dostatečně přesná kritéria Společenství, která by vymezila povinnosti z ní vyplývající, přísluší členským státům stanovit na svém území co nejrelevantnější kritéria pro zajištění, v mezích uložených právem Společenství a zejména dotčenou směrnicí, jejího respektování (viz v tomto smyslu rozsudky ze dne 6. února 2003, SENA, C-245/00, Recueil, s. I-1251, bod 34, a ze dne 16. října 2003, Komise v. Belgie, C-433/02, Recueil, s. I-12191, bod 19).

34 V tomto ohledu bylo již dříve rozhodnuto, že čl. 5 odst. 3 směrnice členský stát opravňuje, ale nenutí, ke stanovení vynětí pro určité kategorie zařízení. Proto, pokud okolnosti panující v dotčeném členském státě neumožňují stanovit relevantní kritéria pro provedení platného rozlišení mezi kategoriemi zařízení, je namístě uložit všem dotčeným zařízením povinnost zaplatit odměnu stanovenou v odstavci 1 uvedeného článku (výše uvedený rozsudek Komise v. Belgie, bod 20).

35 Španělské království uplatňuje argument, podle něhož se vynětí stanovené v čl. 37 odst. 2 nařízení s mocí zákona nepoužije na „zařízení", které uskutečňuje půjčování, ale na „instituci", která nad tímto zařízením vykonává kontrolu.

36 Jak přitom správně poukazuje Komise, činit vynětí z povinnosti zaplacení odměny závislým na právní formě, kterou si zvolí subjekt, který se zabývá půjčováním, vychází z nadměrného právního formalismu, který může subjektu, který se zabývá půjčováním umožnit snadno povinnost zaplacení odměny obejít. Mimoto Španělské království nepředkládá žádné odůvodnění, které by prokázalo relevanci takto prováděného rozlišování mezi zařízením a kontrolní institucí, když oba tyto subjekty se s ohledem na operaci půjčování v podstatě nacházejí v totožné situaci.

37 Španělské království rovněž uplatňuje, že Komise neprokázala, že výjimka stanovená v čl. 37 odst. 2 nařízení s mocí zákona zbavuje autory přiměřeného příjmu a narušuje hospodářskou soutěž na společném trhu.

38 Nicméně tento argument musí být odmítnut s ohledem na ustálenou judikaturu Soudního dvora, z níž vyplývá, že žaloba pro nesplnění povinnosti má objektivní povahu (viz zejména rozsudek ze dne 17. listopadu 1993, Komise v. Španělsko, C-73/92, Recueil, s. I-5997, bod 19), takže nedodržení povinnosti uložené pravidlem práva Společenství zakládá samo o sobě nesplnění povinnosti a úvaha, že toto nedodržení nevyvolalo negativní následky, není relevantní (viz zejména rozsudky ze

dne 21. září 1999, Komise v. Irsko, C-392/96, Recueil, s. I-5901, body 60 a 61, jakož i ze dne 26. června 2003, Komise v. Francie, C-233/00, Recueil, s. I-6625, bod 62). Španělské království, majíc za to, že může vykládat směrnici vycházejíc z přezkumu takových důsledků jejího provádění, jako je nedostatečnost příjmů autorů, činí výklad směrnice závislý na účincích jejího použití, což nerespektuje logické pořadí těchto dvou fází sledu právních úvah.

39 Mimoto je sice pravda, že Komise ve zprávě z roku 2002 o veřejném půjčování konstatuje, že článek 5 směrnice za určitých podmínek stanoví nulovou odměnu, avšak tato možnost nestanovit žádnou odměnu se týká pouze kategorií zařízení, které jsou na základě čl. 5 odst. 3 z povinnosti platit odměnu vyňaty. Jak přitom vyplývá z bodu 31 tohoto rozsudku, toto ustanovení musí být předmětem restriktivního výkladu.

40 Každopádně i za předpokladu, že by bylo možné se uvedené zprávy dovolávat na podporu argumentace Španělského království, je tato zpráva, jak to správně uvedla generální advokátka v bodě 31 svého stanoviska, nanejvýše jedním z prvků výkladu a Soudní dvůr jí nemůže být vázán.

41 Z toho vyplývá, že Španělské království tím, že zahrnuje do seznamu zařízení vyňatých z povinnosti zaplacení odměny obsaženého v čl. 37 odst. 2 nařízení s mocí zákona téměř všechny, nebo dokonce úplně všechny kategorie zařízení běžně podléhající povinnosti platit odměnu, provádí výklad čl. 5 odst. 3 směrnice, který není v souladu s jejím hlavním cílem ani s restriktivním výkladem tohoto ustanovení, který si vyžaduje jeho povaha výjimky z obecné povinnosti platit autorskou odměnu.

42 Za těchto podmínek je namístě považovat žalobu podanou Komisí za opodstatněnou.

43 V důsledku toho je třeba určit, že Španělské království tím, že vyjímá z povinnosti zaplacení autorské odměny za veřejné půjčování téměř všechny, pokud ne zcela všechny kategorie zařízení zabývajících se veřejným půjčováním děl chráněných autorským právem, nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají z článků 1 a 5 směrnice.

K nákladům řízení

44 Podle čl. 69 odst. 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a Španělské království nemělo ve věci úspěch, je namístě posledně uvedenému uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

1) **Španělské království tím, že vyjímá z povinnosti zaplacení autorské odměny za veřejné půjčování téměř všechny, pokud ne zcela všechny kategorie zařízení zabývajících se veřejným půjčováním děl chráněných autorským právem, nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají z článků 1 a 5 směrnice Rady 92/100/EHS ze dne 19. listopadu 1992 o právu na pronájem a půjčování a o některých právech v oblasti duševního vlastnictví souvisejících s autorským právem.**

2) **Španělskému království se ukládá náhrada nákladů řízení.**

Podpisy.